

Het Boek Daniël - Nummer Zestig

Daniëls Gebed en het Geheim van het Achtste Koninkrijk: een openbaring over de laatste dagen

Jeff Pippenger
2024-01-24

In hoofdstuk zeventien en achttien van Openbaring brengt een engel Johannes het visioen van het oordeel over het pausdom. In de uiteenzetting van haar uiteindelijke oordeel worden de koninkrijken van de bijbelse profetie voorgesteld.

En hierin is het verstand dat wijsheid heeft. De zeven koppen zijn zeven bergen, waarop de vrouw zit. En het zijn zeven koningen: vijf zijn gevallen, en één is, en de ander is nog niet gekomen; en wanneer hij komt, moet hij een korte tijd blijven. En het beest dat was en niet is, ook hij is de achtste, en is uit de zeven, en gaat ten verderve. Openbaring 17:9–11.

Johannes was geestelijk overgebracht naar 1798, waar hem werd meegedeeld dat de zeven koppen op het beest dat de pauselijke vrouw droeg, zeven koningen waren. Een koning is een koninkrijk, en een koninkrijk is in de Bijbelse profetie ook een kop. In 1798 waren vijf koninkrijken gevallen en één heerste toen. Een zevende koninkrijk lag nog in de toekomst, en het werd voorgesteld door tien koningen. Vervolgens werd Johannes meegedeeld dat het achtste koninkrijk het pauselijke beest was, dat uit de zeven was. Het pausdom was het vijfde koninkrijk, en het had een dodelijke wond ontvangen, zodat het, wanneer zijn dodelijke wond genezen is, dan de achtste kop wordt die uit de zeven is.

In Daniël twee zijn de eerste vier koninkrijken Babylon, Medo-Perzië, Griekenland en Rome. Die vier letterlijke koninkrijken vertegenwoordigen ook vier geestelijke koninkrijken, en tezamen duiden zij de acht koningen, of hoofden, van Openbaring zeventien aan, want Jezus illustreert altijd het einde van een zaak met het begin van een zaak. Daniël hoofdstuk twee is de eerste vermelding van de koninkrijken van de Bijbelse profetie, en Openbaring zeventien is de laatste, dus moeten zij overeenstemmen, want God verandert nooit.

Het vijfde koninkrijk dat in 1798 gevallen was, was het geestelijke Babylon, het pausdom. Het zesde koninkrijk dat in 1798 aan de macht was, was het tweehornige koninkrijk dat voorafgeschaduwd was door het tweehornige koninkrijk van de Meden en Perzen. Het zevende koninkrijk, dat bestaat uit tien koningen, die in 1798 nog niet gekomen waren, is de ene wereldregering, die voorafgeschaduwd was door Griekenland, de ene wereldregering van Alexander de Grote. Het achtste hoofd, dat uit de zeven was, was het vijfde koninkrijk dat een dodelijke wond had, en toch opnieuw leefde toen de dodelijke wond genezen was.

Het oordeel over de grote hoer vindt plaats in het „uur” van de crisis van de zondagwet, dat wil zeggen een tijdsperiode die begint met de zondagwet in de Verenigde Staten en zich door de geschiedenis voortzet totdat de menselijke genadetijd wordt gesloten. In dat „uur”, dat in Daniël wordt aangeduid als „de dagen van deze koningen”, zal God Zijn koninkrijk oprichten. In dat „uur”

wordt de late regen uitgestort.

„De late regen komt over hen die rein zijn — allen zullen die dan ontvangen zoals voorheen.”

„Wanneer de vier engelen loslaten, zal Christus Zijn koninkrijk oprichten. Niemand ontvangt de late regen dan zij die alles doen wat zij kunnen.” Spalding and Magan, 3.

De uitstorting van de late regen is voortschrijdend, want zij komt overeen met het oordeel, en het oordeel is voortschrijdend. De Millerieten begrepen dat zij leefden aan de voeten van het beeld uit Daniël hoofdstuk twee. Zij geloofden dat Rome het laatste aardse koninkrijk was, en daarin hadden zij gelijk, maar hun begrip was beperkt.

De „dagen van deze koningen” doen zich wel voor in de geschiedenis van het koninkrijk Rome, maar het is niet de geschiedenis van het heidense of pauselijke Rome; het is de geschiedenis van het moderne Rome. De Millerieten pasten het heidense en het pauselijke Rome toe als één koninkrijk, en door dit te doen gebruikten zij een passage uit het boek Ezechiël betreffende de laatste koning van Juda (Zedekia) om hun begrip te ondersteunen.

En gij, goddeloze, profane vorst van Israël, wiens dag gekomen is, wanneer de ongerechtigheid een einde zal hebben, zo zegt de Heere HEERE: Doe de tulband af en neem de kroon weg; het zal niet blijven zoals het is: verhoog hem die laag is, en verneder hem die hoog is. Ik zal het omkeren, omkeren, omkeren; ja, het zal er niet meer zijn, totdat Hij komt, wiens recht het is; en Ik zal het Hem geven. Ezechiël 21:25–27.

Vanaf Zedekia zouden er drie koninkrijken zijn die „omgekeerd” zouden worden, die zouden leiden tot Christus, wiens „recht het is” om te regeren. Babylon, Medo-Perzië en Griekenland zouden alle worden omvergeworpen tot aan het koninkrijk van Rome, en gedurende de geschiedenis van dat vierde koninkrijk zou Christus komen en een koninkrijk oprichten. Juist dat heeft Hij gedaan.

‘De voornaamste onder hen die de natie snel naar de ondergang voerden, was Zedekia, hun koning. Door de raadgevingen van de HEERE, zoals die door de profeten waren gegeven, volkomen te verlaten, de schuld van dankbaarheid die hij Nebukadnezar verschuldigd was te vergeten, zijn plechtige eed van trouw, afgelegd in de Naam van de HEERE, de God van Israël, te schenden, kwam de koning van Juda in opstand tegen de profeten, tegen zijn weldoener en tegen zijn God. In de ijdelheid van zijn eigen wijsheid wendde hij zich om hulp tot de oude vijand van Israëls voorspoed, “en zond zijn gezanten naar Egypte, opdat zij hem paarden en veel volk zouden geven.”’

‘Zal hij voorspoedig zijn?’ vroeg de Heere aangaande hem die aldus op laaghartige wijze elk heilig vertrouwen had verraden; ‘zal hij ontkomen die zulke dingen doet? of zal hij het verbond verbreken en bevrijd worden? Zo waar Ik leef, spreekt de Heere HEERE, voorzeker, in de plaats waar de koning woont die hem koning gemaakt heeft, wiens eed hij verachtte en wiens verbond hij verbrak, ja, bij hem, te midden van Babel, zal hij sterven. Ook zal Farao met zijn machtig leger en grote schare hem in de oorlog niet bijstaan: ... aangezien hij de eed verachtte door het verbond te verbreken, terwijl, zie, hij zijn hand gegeven had en al deze dingen gedaan heeft, zal hij niet ontkomen.’ Ezechiël 17:15–18.

„Voor de ‘goddeloze, onheilige vorst’ was de dag van de uiteindelijke afrekening gekomen. ‘Doe de tulband weg,’ verordende de Heere, ‘en neem de kroon af.’ Pas wanneer Christus Zelf Zijn koninkrijk zou oprichten, zou het Juda opnieuw toegestaan worden een koning te hebben. ‘Ik zal het omkeren, omkeren, omkeren,’ luidde het goddelijke bevel aangaande de troon van het huis van David; ‘ja, het zal niet meer zijn, totdat Hij komt, die er recht op heeft; en Ik zal het Hem geven.’ Ezechiël 21:25–27.” Profeten en koningen, 450, 451.

Miller had gelijk, maar zijn begrip was beperkt, want het koninkrijk dat Christus oprichtte toen Hij onder de mensen wandelde, was niet het uiteindelijke aardse koninkrijk. Er zouden na het koninkrijk van het heidense Rome nog vier koningen zijn. Toch heeft Christus aan het kruis het koninkrijk van de „genade” opgericht, maar dat koninkrijk werd niet opgericht in de dagen van de tien koningen van Openbaring zeventien, noch werd het opgericht gedurende de tijd van de late regen. Het koninkrijk dat Christus in de laatste dagen opricht, is Zijn koninkrijk van „heerlijkheid”. Zuster White spreekt rechtstreeks over beide deze koninkrijken.

De millerieten begrepen dat Christus tijdens de geschiedenis van het vierde koninkrijk een koninkrijk oprichtte, en daarin hadden zij gelijk, maar hun inzicht was beperkt. In de geschiedenis van het vierde koninkrijk richtte Christus het koninkrijk van „genade” op, en in de geschiedenis van het achtste koninkrijk richtte Hij Zijn koninkrijk van „heerlijkheid” op. In de geschiedenis waarin Hij het koninkrijk van „genade” oprichtte, werd de Heilige Geest uitgestort op Pinksteren. Pinksteren is een voorafschaduwning van de uitstorting van de late regen, in de geschiedenis waarin Hij Zijn koninkrijk van „heerlijkheid” opricht.

De boodschap van Pinksteren was de boodschap van Christus’ letterlijke opstanding. De boodschap van de late regen is, althans gedeeltelijk, de boodschap van de symbolische opstanding die wordt voorgesteld door het profetische raadsel dat de achtste van de zeven is, hetgeen in het beest wordt vervuld, en ook door de twee horens van het beest uit de aarde. Het vierde en het achtste koninkrijk zijn de plaatsen waar Christus Zijn koninkrijk opricht.

“De aankondiging die door de discipelen in de naam van de Heere was gedaan, was in elk opzicht juist, en de gebeurtenissen waarnaar zij verwees, vonden toen reeds plaats. ‘De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen,’ was hun boodschap. Bij het verstrijken van ‘de tijd’—de negenenzestig weken van Daniël 9, die zouden reiken tot de Messias, ‘de Gezalfde’—had Christus na Zijn doop door Johannes in de Jordaan de zalving van de Geest ontvangen. En het ‘Koninkrijk Gods’ dat zij als nabij hadden verkondigd, werd opgericht door de dood van Christus. Dit koninkrijk was niet, zoals hun was geleerd te geloven, een aards rijk. Evenmin was het dat toekomstige, onsterfelijke koninkrijk dat zal worden opgericht wanneer ‘het koningschap, de heerschappij en de grootheid van de koninkrijken onder de ganse hemel aan het volk van de heiligen des Allerhoogsten gegeven zal worden;’ dat eeuwige koninkrijk, waarin ‘alle heerschappijen Hem zullen dienen en gehoorzamen.’ Daniël 7:27. Zoals deze uitdrukking in de Bijbel wordt gebruikt, dient ‘het Koninkrijk Gods’ ter aanduiding van zowel het koninkrijk der genade als het koninkrijk der heerlijkheid. Het koninkrijk der genade wordt door Paulus in de brief aan de Hebreeënen naar voren gebracht. Nadat hij heeft gewezen op Christus, de medelevende voorspraak die ‘medelijden kan hebben met onze zwakheden,’ zegt de apostel: ‘Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij

barmhartigheid verkrijgen en genade vinden.’ Hebreëen 4:15, 16. De troon der genade vertegenwoordigt het koninkrijk der genade; want het bestaan van een troon veronderstelt het bestaan van een koninkrijk. In vele van Zijn gelijkenissen gebruikt Christus de uitdrukking ‘het Koninkrijk der hemelen’ om het werk van de goddelijke genade in de harten der mensen aan te duiden.”

„De troon der heerlijkheid vertegenwoordigt dus het koninkrijk der heerlijkheid; en naar dit koninkrijk wordt verwezen in de woorden van de Heiland: ‘Wanneer de Zoon des mensen zal komen in Zijn heerlijkheid, en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij plaatsnemen op de troon Zijner heerlijkheid; en vóór Hem zullen alle volken verzameld worden.’ Mattheüs 25:31, 32. Dit koninkrijk is nog toekomstig. Het zal niet worden opgericht vóór de tweede komst van Christus.

„Het koninkrijk der genade werd onmiddellijk na de val van de mens ingesteld, toen er een plan werd ontworpen voor de verlossing van het schuldige mensengeslacht. Toen bestond het in Gods voornemen en krachtens Gods belofte; en door het geloof konden mensen de onderdanen ervan worden. Toch werd het niet daadwerkelijk opgericht vóór de dood van Christus. Zelfs nadat de Heiland Zijn aardse zending had aanvaard, had Hij, vermoed door de halsstarrigheid en ondankbaarheid van de mensen, kunnen terugdeinzen voor het offer van Golgotha. In Gethsémané beefde de beker van wee in Zijn hand. Zelfs toen had Hij het bloedzweet van Zijn voorhoofd kunnen wissen en het schuldige mensengeslacht aan zijn ongerechtigheid kunnen overlaten om daarin om te komen. Indien Hij dit had gedaan, had er geen verlossing kunnen zijn voor gevallen mensen. Maar toen de Heiland Zijn leven gaf en met Zijn laatste adem uitriep: ‘Het is volbracht,’ toen werd de vervulling van het verlossingsplan verzekerd. De belofte van zaligheid, in Eden gedaan aan het zondige paar, werd bekrachtigd. Het koninkrijk der genade, dat tevoren door Gods belofte had bestaan, werd toen opgericht.

„Zo was de dood van Christus — juist de gebeurtenis die de discipelen hadden beschouwd als de uiteindelijke vernietiging van hun hoop — datgene wat haar voor altijd zeker maakte. Hoewel zij hun een bittere teleurstelling had gebracht, vormde zij het hoogtepunt van het bewijs dat hun geloof juist was geweest. De gebeurtenis die hen met droefheid en wanhoop had vervuld, was juist die welke de deur der hoop opende voor ieder kind van Adam, en waarin het toekomstige leven en het eeuwige geluk van al Gods getrouwen door alle eeuwen heen hun middelpunt vonden.

“Voornemens van oneindige barmhartigheid bereikten hun vervulling, zelfs door de teleurstelling van de discipelen heen. Hoewel hun harten gewonnen waren door de goddelijke genade en kracht van Zijn onderricht, Hij ‘die sprak zoals nooit een mens gesproken heeft,’ was toch met het zuivere goud van hun liefde tot Jezus het onedele mengsel van wereldse trots en zelfzuchtige eerezucht vermengd. Zelfs in de paaskamer, op dat plechtige uur toen hun Meester reeds de schaduw van Gethsémané binnenging, was er ‘onenigheid onder hen, wie van hen geacht moest worden de meeste te zijn.’ Lukas 22:24. Hun blik was vervuld van de troon, de kroon en de heerlijkheid, terwijl vlak vóór hen de smaad en de zieleangst van de hof, de rechtszaal, het kruis van Golgotha lagen. Het was hun hoogmoed, hun dorst naar wereldse heerlijkheid, die hen ertoe had gebracht zo hardnekkig vast te houden aan de valse leer van hun

tijd en achteloos voorbij te gaan aan de woorden van de Heiland, die de ware aard van Zijn koninkrijk openbaarden en vooruitwezen naar Zijn zieleangst en dood. En deze dwalingen leidden tot de beproeving—scherp maar noodzakelijk—die tot hun terechtwijzing werd toegelaten. Hoewel de discipelen de betekenis van hun boodschap verkeerd hadden verstaan en hun verwachtingen niet verwezenlijkt zagen, hadden zij toch de waarschuwing verkondigd die God hun had gegeven, en de Heere zou hun geloof belonen en hun gehoorzaamheid eren. Aan hen zou het werk worden toevertrouwd om aan alle volken het heerlijke evangelie van hun opgestane Heere te verkondigen. Ter voorbereiding op dit werk was de ervaring toegestaan die hun zo bitter toescheen.” *The Great Controversy*, 347, 348.

In het boek *Openbaring* berekent het „verstand dat wijsheid heeft” „het getal van een mens”, en erkent het dat „de mens” ook het achtste koninkrijk is, dat uit de zeven is. De „mens der zonde” is het hoofd van het achtste koninkrijk dat heerschappij voert over de koningen en kooplieden der aarde, met wie de zeven gemeenten zich verbinden om de smaad van vervolging te ontgaan, en dat gezeten is op vele wateren.

En hij zeide tot mij: De wateren die gij gezien hebt, waar de hoer gezeten is, zijn volken en menigten en natiën en talen. *Openbaring* 17:15.

De „mens der zonde” heerst over de politieke, monetaire, religieuze en burgerlijke wereld, en over alle mensen, behalve over hen die de overwinning hebben behaald over het beest, zijn beeld, zijn merkteken en het getal van zijn naam.

En ik zag als het ware een glazen zee, met vuur vermengd; en hen die de overwinning hadden behaald over het beest, en over zijn beeld, en over zijn merkteken, en over het getal van zijn naam, staan aan de glazen zee, met de citers van God. En zij zingen het lied van Mozes, de dienstknecht van God, en het lied van het Lam, zeggende: Groot en wonderbaar zijn Uw werken, Heere, God Almachtig; rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij Koning der heiligen. *Openbaring* 15:2, 3.

De „wijzen” die de „toename van kennis” begrijpen, wanneer de *Openbaring* van Jezus Christus wordt ontsloten, zijn degenen die „verstand” hebben en „het getal van het beest berekenen; want het is het getal van een mens; en zijn getal is zeshonderd zesenzestig.” Dat „verstand” vormt een deel van het drievoudige beproevingsproces dat zich altijd voordoet wanneer Jezus een profetie ontsluit. Daarom wordt opgemerkt dat zij „de overwinning hebben behaald over” „het getal van zijn naam.”

De overwinning te behalen betekent een beproeving te doorstaan, en zij die „wijs” zijn en „verstaan” behalen de overwinning die met het getal 666 verbonden is; en het vers duidt ook aan dat er acht koninkrijken zijn, en dat het achtste uit de zeven is. Dat „geheim” wordt in *Daniël* hoofdstuk twee voorgesteld, want Daniëls gebed was erop gericht „het geheim” te verstaan. De openbaring dat er acht koninkrijken zijn, en dat het achtste koninkrijk uit de zeven is, en dat het getal van dat koninkrijk 666 is, is het geheim waarvan Daniël wordt voorgesteld het door zijn gebed te verkrijgen, en Daniël vertegenwoordigt de „wijzen” van Gods laatste dagen.

Daniël vertegenwoordigt de „wijzen” van de laatste dagen aan wie het geheim van Daniël twee is ontzegd, en dat geheim is de openbaring dat de laatste en eerste verwijzing naar de koninkrijken van de Bijbelse profetie inhoudt dat er acht koninkrijken in het beeld zijn. Die openbaring handhaaft het Milleritische begrip van Daniël hoofdstuk twee, maar straalt, zodra zij wordt herkend, tienmaal helderder. Haar glans, doordat zij tienmaal helderder is, vertegenwoordigt een beproeving die de „wijzen” overwinnen, want het achtste koninkrijk, dat uit de zeven is, is ook het zesde koninkrijk, dat een drievoudige vereniging is van de draak, het beest en de valse profeet. Als zodanig zijn de draak, het beest en de valse profeet allen het zesde koninkrijk, en samen vertegenwoordigen zij 666.

Nebukadnezar werd beproefd door de openbaring van Daniël hoofdstuk twee, en hij faalde voor die beproeving. In Daniël twee vertegenwoordigt Daniël de „wijzen” die de beproeving aangaande het geheim van het beeld doorstaan. Nebukadnezar in hoofdstuk drie vertegenwoordigt de goddelozen die voor precies dezelfde beproeving falen. Nebukadnezar vertegenwoordigt, als de eerste koning van het eerste koninkrijk, de laatste koning van het laatste koninkrijk. Daarom vertegenwoordigt hij de „mens der zonde”, de profetische mens op wie de zeven gemeenten vat krijgen. De mens werd geschapen op de zesde dag, en het getal zes is daarom het getal van de mensheid. Het getal van Nebukadnezar is zes. Nebukadnezar faalde voor de beproeving van het getal 666 en vertegenwoordigde de goddelozen van de laatste dagen. Als symbool van de mens der zonde is zijn getal zes.

Koning Nebukadnezar maakte een gouden beeld, waarvan de hoogte zestig el en de breedte zes el was; hij richtte het op in de vlakte van Dura, in het gewest Babel. Daniël 3:1.

Het gouden beeld was zestig el hoog en zes el breed, en het werd gemaakt door Nebukadnezar, wiens getal zes is. Het beeld werd opgericht in opstand tegen het licht van het beeld van hoofdstuk twee, en de drievoudige beschrijving van het beeld komt, wanneer men begrijpt dat het getal van Nebukadnezar zes is, overeen met zes, zes, zes.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“De gedachte een rijk en een dynastie te vestigen die voor eeuwig zouden standhouden, sprak de machtige heerser, voor wiens wapenen de volken der aarde niet hadden kunnen standhouden, zeer sterk aan. Met een geestdrift, geboren uit grenzeloze eerzucht en zelfzuchtige hoogmoed, trad hij met zijn wijzen in overleg over de wijze waarop dit tot stand gebracht kon worden. Vergetend de opmerkelijke Voorzienigheden die met de droom van het grote beeld verbonden waren; eveneens vergetend dat de God van Israël door Zijn dienstknecht Daniël de betekenis van het beeld duidelijk had gemaakt, en dat in verband met deze uitleg de grote mannen van het rijk voor een smadelijke dood waren behoed; alles vergetend behalve hun verlangen hun eigen macht en opperheerschappij te vestigen, besloten de koning en zijn staatsraadslieden dat zij met alle mogelijke middelen zouden trachten Babel te verheffen als oppermachtig en alle volken waardig tot universele trouw.”

“De symbolische voorstelling waardoor God aan koning en volk Zijn voornemen met de volken der aarde had geopenbaard, zou nu dienstbaar worden gemaakt aan de verheerlijking

van menselijke macht. Daniëls uitlegging zou worden verworpen en vergeten; de waarheid zou verkeerd worden uitgelegd en verkeerd worden toegepast. Het zinnebeeld dat door de hemel was bestemd om in de gedachten der mensen belangrijke gebeurtenissen van de toekomst te ontvouwen, zou worden gebruikt om de verbreiding te verhinderen van de kennis die God verlangde dat de wereld zou ontvangen. Zo trachtte Satan, door de bedenksels van eerzuchtige mensen, het goddelijke voornemen voor het menselijk geslacht te verijdelen. De vijand van de mensheid wist dat waarheid, onvermengd met dwaling, een macht is die krachtig is om te redden; maar dat zij, wanneer zij wordt gebruikt om het eigen ik te verheffen en de plannen van mensen te bevorderen, een macht ten kwade wordt.

„Uit zijn rijke schatkamer liet Nebukadnezar een groot gouden beeld vervaardigen, in zijn algemene kenmerken gelijk aan datgene wat in het gezicht was gezien, met uitzondering van dat ene punt, namelijk het materiaal waaruit het was samengesteld. Gewend als zij waren aan schitterende voorstellingen van hun heidense godheden, hadden de Chaldeeën nooit tevoren iets voortgebracht dat zo indrukwekkend en majestueus was als dit stralende beeld, zestig el hoog en zes el breed. En het is niet verwonderlijk dat in een land waar afgoderij algemeen verbreid was, het schone en onschatbare beeld op de vlakte van Dura, dat de heerlijkheid van Babylon en zijn pracht en macht voorstelde, als een voorwerp van aanbidding werd gewijd. Daarin werd dan ook voorzien, en er ging een bevel uit dat op de dag van de inwijding allen hun hoogste trouw aan de Babylonische macht moesten tonen door zich voor het beeld neer te buigen.” Profeten en Koningen, 504, 505.